

Iulică are un motor în gât...

De același autor:

◆ *Pagini despre Cornel Chiriac*, Editura Universitară, București, 2008

◆ *Metronom '69, o emisiune de Cornel Chiriac*, Editura Universitară, București, 2010

◆ *Dialogues croisés / Dialoguri încrucișate*, coautor Michel Masé, Editura Universitară, București, 2012

◆ *Un strigăt în pustiu / Un cri dans le désert*, Editura Universitară, București, 2014

◆ *Metronom '70. Cornel Chiriac în documentele Securității*, Editura Universitară, București, 2015

◆ *Ce n'est pas moi qui l'ai dit, mais... / N-am spus-o eu, dar...*, Editura Universitară, București, 2016

◆ *Și eu m-am luptat cu morile de vânt*, Editura Universitară, București, 2017

Mircea Udrescu

Iulică are un motor în gât...

Editura Universitară
București, 2018

*„Comme les rêves sont cruels, qui nous laissent
entrevoir des merveilles pour mieux nous en priver“.*

Amélie Nothomb

Din partea autorului

Nici nu știu când au trecut cei 28 de ani de la «schimbarea» din decembrie 1989; și nu sunt singurul. Amintirile din «Epoca de Aur», cum fusese denumită perioada în care Ceaușescu ne conducea „spre noi culmi de progres și civilizație” îmi sunt încă prezente; ele revin ori de câte ori vorbesc cu cei de o vârstă cu mine. Din păcate, aceștia sunt din ce în ce mai puțini. Atunci când încerc să povestesc unor tineri cele trăite de noi în «Epoca de Aur», citesc pe fața lor plictiseală, indiferență. Așa că am decis să scriu unele dintre aceste «amintiri».

Am ales să presar între istoriile din carte poze de păsări; frumoase, precum visele noastre de evadare din «Epoca de Aur» către «Capitalismul în putrefacție».

Mulțumesc și pe această cale colegului Quentin Goffette, un eminent ornitolog și nu numai, care mi-a pus la dispoziție fără rezerve colecția sa de fotografii de păsări.

Cum și-a pierdut o femeie onorabilitatea

Îmi povestește într-o zi Niki, colegul de clasă din Pitești al fratelui meu, o istorie rocambolească trăită de un alt coleg și prieten de-al lor. Era prin anul 1975. Niki, inginer cu postul la București, își petrecea concediul la Pitești, la părinții săi ; nu era la modă ca acum să-ți faci concediul în toate colțurile din lume și nici bani nu prea erau destui. Nu mai vorbesc despre calvarul prin care treceai ca să primești pașaportul; dacă-l primeai. Sună cineva la ușă, foarte panicat, și îl întreabă dacă el este inginerul Niki H. După ce se convinge de identitatea lui, îl roagă să-l însoțească la blocurile de vis-a-vis de la RATA (știu ei, piteștenii, unde sunt aceste blocuri) pentru a recunoaște o persoană. Mister ! Ia ceva în picioare și se lasă condus într-un apartament la etajul trei. Stupoare ! Cum intră i se deschide în fața ochilor o imagine de necrezut : colegul și prietenul său din Pitești, acum și el inginer la București, îmbrăcat destul de sumar, era înconjurat de cei trei membrii ai familiei care locuia în apartament. Fiecare dintre ei era „înarmat” cu ce avusese la îndemână: un cuțit, o mătură, o bătă... Niki i-a asigurat imediat pe locatari că amicul său, Dan S., era un om onorabil și că nu poate fi vorba de

un hoț. Ce se întâmplase ? Acesta fusese surprins în apartamentul de deasupra de venirea neașteptată a soțului doamnei pe care o frecventa de o bucată de timp. Nu avusese decât răgazul să-și ia hainele și să sară în balconul apartamentului de mai jos, unde se găsea acum. Vă imaginați urmarea : au tăbărât toți pe el să-l ducă la poliție. Prinseseră hoțul asupra faptului ! Degeaba a încercat el să explice ce i s-a întâmplat, că n-a fost crezut ! *Nu se poate, doamna de deasupra e o femeie onorabilă, măritată cu un ofițer de... MFA.* Bine că i-a venit ideea de a fi « identificat » de colegul și prietenul lui, care stătea peste drum și că acesta se găsea în acel moment acasă.

Și uite așa o femeie măritată și-a pierdut într-o zi onorabilitatea ...

La nepotul statuii după cărți

Era prin anii '80. Cristiana, soția lui Dinu, primește, în sfârșit, un atelier de artist pe Calea Griviței, la parterul unui bloc. Ca membră UAP avea dreptul să i se repartizeze un atelier. De la o vreme, venea în vizită la atelier un domn distins, înalt, cu trăsături frumoase și, mai ales, cu un dialog extrem de *cultivat*; îl chema Kogălniceanu și locuia în blocul în care Cristiana avea atelierul. Era chiar nepotul lui Mihail Kogălniceanu. Cunoscuse de-a lungul timpului mai toți artiștii plastici care ocupaseră acel atelier. Domnul Kogălniceanu stătea adesea de vorbă cu Dinu, soțul artistei, și el un băiat *subțire*; aveau multe lucruri în comun cei doi.

Într-o zi, din vorbă-n vorbă, domnul Kogălniceanu i-a spus lui Dinu că are o bibliotecă bogată de cărți polițiste în limba franceză; le primea regulat de la amicii săi din Franța. Cum Dinu s-a arătat interesat să împrumute din ele, *nepotul statuii*, cum îl poreclisem de o bucată de timp, i-a spus, nițel jenat, că împrumută pe bani cărți pentru citit. Era cam scăpătat domnul Kogălniceanu, nu trăia chiar pe roze. Cum nici pe noi nu prea ne dădeau banii afară din casă, am găsit repede sistemul ca să ne coste mai

puțin: schimbam între noi cărțile după ce le citeam. Și așa am citit împreună cu Dinu, aproape toată biblioteca de cărți polițiste ale *nepotului statuii*: S A S, Carré noir, Brigade mondaine... Ne-am întrebat întotdeauna dacă nu cumva amicii din Franța ai *nepotului statuii* nu-i trimiteau *polițiste* nu numai ca să le citească el, ci și ca, împrumutându-le, să-și rotunjească puțin veniturile.

Nu eram singurii care luam cărți de la el, căci *nepotul statuii* nu dădea cu împrumut numai *polițiste* ci și cărți serioase...

O partidă de pescuit (I)

Bunul meu coleg și prieten Nichi I., fotograf, decide să meargă împreună cu alți doi amici la pescuit la o baltă bună. Pentru pescari, bălțile la care se duc sunt totdeauna bune, căci, cum bine știți, are balta pește mai mult sau mai puțin... Cei trei amici decid să plece de cu seara și să campeze chiar pe malul bălții într-o zonă pe care o cunoșteau de mai mult timp. Înainte de răsăritul soarelui erau deja instalați. Așteptările lor s-au spulberat, din păcate, destul de repede: până pe la ora 9 dimineața nu prinseseră decât câțiva baboi fiecare. Pe la ora 10 apare un copilandru de 10-12 ani, taie o nuia dintr-un copac, își face o undiță și o aruncă în apropierea lor. Locul era, se vede, căutat... Nu trec cinci minute și băiatul scoate un caras, din cei de trei la Kg. Peste alte cinci minute scoate încă un caras tot așa de barosan. Nichi I., amicul meu, se duce la băiat și-l roagă să se mute în locul lui, căci el e pe baltă de cu seara și n-a prins mare lucru. Zis și făcut. Numai că nu trec mai mult decât câteva minute și băiatul prinde din nou un caras tot așa de frumos. Exasperat, amicul meu îi cere să-i dea și lui din momeala pe care o folosea, banalele cocoloașe din

mămăligă. Băiatul mai prinde un caras tot așa de mare, își strânge catrafusele și pleacă. Își făcuse plinul ! O bună bucată de timp colegul și prietenul meu Nichi I. n-a mai frecventat balta aceea, nemulțumit de ceea ce i se întâmplase.

Avea balta pește... dar nu totdeauna și nu pentru oricine.

O partidă de pescuit (II)

Cum se anunța o zi frumoasă de toamnă, am decis împreună cu vecinul Sile să mergem la pescuit. Știa el o baltă bună, unde fusese de câteva ori și de unde nu se întorsese niciodată fără 2-3 Kg. de cărășei. Am preparat momelile și sculele de pescuit de cu seară și am plecat pe baltă devreme, ca să prindem un loc mai bun. Balta era mărginită, în zona în care ne-am instalat, de tot felul de boscheți. Accesul la malul bălții era destul de ușor, fără prea mult păpuriș, căci locul era frecventat adesea de pescari. Ne instalăm și încep să cadă primele roșioare. Pentru că acolo unde se așezase vecinul meu Sile peștele «dădea» mai bine, am decis să mă mut lângă el. Era loc destul ca să nu-l deranjez; în plus, puteam să bălmăjim, pe șoptite, vrute și nevrute. Sile începuse deja să scoată pești unul după altul așa că am hotărât să-l concurez. M-am aventurat astfel pe un plaur destul de stabil din apropiere și care părea suficient de gros și de solid legat de mal. Și totuși, ce era să se întâmple, s-a întâmplat: m-am trezit, fără să-mi dau seama, în apă până la gât. Pescarii știu ce înseamnă să cazi printr-o gaură din plaur... Norocul meu a fost că «aveam

fund» sub picioare. Vecinul Sile m-a ajutat imediat să ies din împâsleala plaurului. După ce am râs copios, am constatat că situația nu era deloc roz. Hainele de pe mine erau flească așa că le-am scos repede, le-am stors și le-am pus la uscat pe boscheții din jurul nostru. Soarele de toamnă era destul de timid la acea oră, așa încât nu aveam speranțe ca hainele să se zvânte înainte de câteva ore bune. Existau numai două alternative: să ne întoarcem repede acasă, ori să împărțim frățește hainele lui Sile. Fără nicio ezitare am ales cea de a doua soluție. Sile a rămas cu izmenele pe el iar eu i-am luat pantalonii; el a păstrat cămașa și puloverul, iar eu am pus haina lui direct pe pielea goală.

Inutil să vă spun că la sfârșitul zilei m-am întors acasă cu hainele jilave, ca să nu spun încă ude, pe mine; soarele de toamnă cam târzie nu reușise să le usuce. Aveam în schimb 7-8 carași frumoși, care au făcut deliciul soției, mare amatoare de pește...

Cât privește comentariile celor ce treceau pe lângă noi, vă las să vi le imaginați singuri: să vezi la marginea bălții un pescar în izmene și altul cu un veston pus pe bustul gol, atunci când temperatura exterioară nu depășea 15° Celsius. În plus, pe tufișurile din apropiere, etalate o cămașă, un maieu, o pereche de chiloți, un pantalon și un pulovăr.

Norocul nostru a fost că, prevăzător, Sile venise cu izmene pe el, altfel i-ar fi înghețat complet podoabele masculine.

După mort, ca să adunăm bani

Se petrecea după *Stabilizarea* din 1953, din România. „Banda” de copii din cartier – Biță, Titi-Muccinelli, Pâtâ, Muți – am hotărât să mergem «după un mort» – adică după un cortegiu mortuar – ca să adunăm ceva bani să ne cumpărăm bomboane. Nu prea se găseau bani pentru acadele imediat după stabilizare. Se cuvine o precizare pentru o mai bună înțelegere a contextului. Pe atunci, defunctul era condus de la biserica, unde se oficia slujba de înmormântare, până la cimitir, pe jos. În urma dricului venea cortegiul alcătuit din membrii familiei, colegi, vecini, cunoștințe... La fiecare intersecție mai importantă a traseului până la cimitir, cortegiul se oprea și preotul citea o rugăciune. La redemararea cortegiului, cineva din familia defunctului arunca monezi în dreapta și în stânga. Și așa până la cimitir. Cum pe atunci era multă sărăcie, cortegiul era urmărit de o mulțime de amatori să prindă câteva monezi. În sfârșit, ne organizam în două „echipe” în așa fel încât să «acoperim» cele două părți ale cortegiului. Și așa am condus mortul până la groapă. Cum n-am fost singurii care am avut aceeași idee, «lupta» a fost destul de aprigă. Am

coborât de la cimitir și «am făcut casa» la mine în curte. Strânsesem bani pentru aproape 100 de grame de bomboane „sticloase”, pe care le-am împărțit frățește până la ultima. Și cu ce plăcere le-am mâncat!

Nu vă ascund că acțiunea se repeta ori de câte ori ne aflam în zonă când «trecea un mort», cum ne exprimam noi atunci atât de direct în naivitatea noastră.

Poveste cu un obuz de tun

Se întâmpla prin anii '50. Una dintre «distracțiile» copilăriei petrecute la Pitești era aceea de a sparge baloanele celor care mergeau în Trivale, la pădure, după defilarea de întâi mai. "Acțiunea" se desfășura în felul următor: tăiam bucăți mici de sârmă (adunate din timp de pe unde găseam, căci nici sârma nu era pe vremea aia) de 2 cm și le îndoiam în U, făcând *scoabe*. Acestea erau proiectate către «țintă» cu ajutorul unui elastic învârtit în jurul degetului mare și al indexului. Eram tare bucuroși când spărgeam un balon. Atunci când aveai crăcan - în forma de V - ținta devenea mai sigură. Pentru confecționarea scoabelor, era nevoie de cel puțin un ciocan sau, de nu aveai ciocan, de o piatră adecvată și de un suport cât mai dur pe care să faci operația de tăiere a fragmentelor de sârmă. Complicat, nu! Într-o zi am găsit în spatele casei un obuz de tun tocmai potrivit pentru ceea ce ne trebuia nouă. Eram fericiți, căci avea o suprafață plană și dură pe care puneam sârma ca s-o tăiem lovind-o cu un ciocan sau cu o piatră. Niciun moment n-am avut senzația pericolului, care ne pândea la fiecare lovitură de piatră sau de ciocan în jurul focosului. Norocul